

Opačný názor hájený nižšími soudy sdílí i dovolací soud a poukazuje k vůli stručnosti na důvody nálezu čís. 2374 sb. n. s. a nálezu knihy judikátů čís. 223 Víd. nejv. soudu, jež vývody dovolání nejsou vyvráceny. Dovolací soud proto nemá příčiny uchýliti se od názoru dosavadní judikatury. Nezáleží na tom, zda se movitá věc zcizí ve stavu zpracovaném a zda byla věc zcizena (převedena v cizí vlastnictví) tím způsobem, že jí bylo jako materiálu stavebního upotřebeno k cizí stavbě. Při nákupu stavebního materiálu nejde o smlouvu o věc nemovitou, tou je smlouva o provedení stavby, ale nikoliv smlouva o nákupu materiálu movitého k ní potřebného, jež nepřestává býti obchodem, jsou-li tu podmínky čl. 271 čís. 1 obch. zák. (úmysl zciziti), třeba by zcizení samo obchodem už nebylo, ježto tomu brání ustanovení čl. 275 obch. zák., jak je blíže odůvodněno v uvedeném judikátu čís. 223. Proto jest společný nákup stavebního materiálu několika staviteli za účelem jeho upotřebení pro cizí stavby a tedy jeho zcizení i ve způsobu nové stavby obchodem a společnost stavitelů společností obchodní. Nezáleží ani na tom, zda šlo mezi žalovaným a stavitelem J-em při jejich sdružení o společnost podle práva obchodního ve smyslu čl. 266 a násl. obch. zák. či o společnost jinou. Koupil-li žalovaný společně se svým společníkem stavitelem J-em dlaždice od žalobkyně k dalšímu zcizení ve stavbě, byl tento nákup na jejich straně obchodem podle čl. 271 čís. 1 obch. zák. a jest žalovaný podle čl. 280 obch. zák. z tohoto obchodu solidárně zavázán.

Čís. 8379.

Přirážky a poplatky živnostenských společenstev lze vymáhati též soudní exekucí.

(Rozh. ze dne 18. října 1928, R I 744/28.)

Svaz živnostenských společenstev navrhl na soudě povolení exekuce k vydobytí zadrželých společenstevních přirážek. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl, ježto podle § 115, poslední odstavec, živn. řádu mohou býti přirážky ke svazu společenstev vybírány jen cestou správní.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Názoru rekursního soudu, že jest pro přirážky a poplatky společenstevní (§§ 115 a 130 k živn. ř.) přípustnou jen exekuce správní, nelze sdíleti, ale dovolací rekurs do usnesení rekursního soudu není přes to opodstatněn. Živnostenský řád v §§ 115 poslední odstavec a 130 k) má sice ustanovení, že příjmy a náklady společenstevní v těchto §§ uvedené vymáhají se exekucí správní, ale že dotyčné příjmy lze vymáhati též exekucí soudní, plyne z úvahy a z důvodů, z nichž byla v plenísi-

márním rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 7. listopadu 1899 praes. čís. 486, kniha judikátů čís. 144 (Gl. U. n. ř. čís. 735) uznána též přípustnost soudní exekuce pro nedoplatky na příspěvcích k dělnické úrazové pojišťovně a k nemocenským a bratrským pokladnám, ačkoli, i pokud o tyto platy jde, dotyčné zákony stanovily, pokud se týče stanoví, že se vymáhají exekucí politickou. Stačí poukázati na důvody onoho plenimárního rozhodnutí (srovnej též výnos min. obchodu ze dne 4. ledna 1909, čís. 21.337 ex 1908 uveřejněný ve věstníku min. práv z roku 1909, str. 28, Dr. Heller: Kommentar zur Gewerbeordnung, z roku 1912 str. 1349). Dovolacímu rekursu a návrhu v něm obsaženému na povolení exekuce pro dlužné příspěvky (náklady) společenstevní nebylo však vyhověti proto, že exekuční návrh nekryje se, co se týče povinného, s exekučním titulem, s výkazem nedoplatků, na jehož základě se za exekuci žádá. Kdežto výkaz nedoplatků zní na »Fachgenossenschaft der Raseure, Friseure und Perückenmacher« v F., žádá se v návrhu exekuce proti »Genossenschaft der Raseure, Friseure und Perückenmacher« v F. Pro tento nesouhlas návrhu s exekučním titulem bylo návrh na povolení exekuce zamítnouti a nepochybil rekursní soud, zamítnuv jej, byť i z jiného důvodu.

Čís. 8380.

Pokud stavební dvůr neslouží výlučně nebo převážně provozování výdělečného podniku ve smyslu zákona o přímých daních osobních.

(Rozh. ze dne 18. října 1928, R I 746/28.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, nepřiznal soud první stolice přednostní pořadí pohledávce okresní nemocenské pokladny na zadrželé příspěvky. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stížnost okresní nemocenské pojišťovny obrací se proti tomu, že k její pohledávce nebylo přihlíženo, poněvadž první soud má za to, že přihlášené pohledávce nepřísluší přednostní zástavní právo, na které si činí nárok. Podle § 173 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. požívá pojistné s příslušenstvím přednostního práva nedoplatků daní a veřejných dávek v řízení exekučním, konkursním a vyrovnacím. Věcné ručení jest založeno ve prospěch výdělkové daně ve smyslu § 265 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., kteréžto ručení by zde přicházelo v úvahu k posuzování tohoto přednostního práva. Podle dřívějšího zákonodárství bylo zapotřebí, by nemovitost, na které se požaduje zástavní právo, byla výlučně a nebo převážně věnována podniku a k tomu schválně zařízena. Nyní požívá zástavního práva na nemovitostech sloužících výlučně nebo převážně provozování výdělečného podniku dani podrobeného a patřícího majiteli těchto nemovitostí. V odhadním protokolu jest ovšem uvedeno, že vložka